

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Locato. Consilium CCCXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98716](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98716)

Dominus de Pamele à se avertere non poterit, quod ipse cum Magistro Georgio non contraxerit, sed ejus Curatores eo tempore, quo Dominus de Pamele mentis non satis compos in curatione erat; nam contractus curatorum, qui ad administrationem eorum pertinent, ipsum qui in curatione est obligant. * Curator enim & tutor quantum ad rerum providentiam, quæ in bonis minoris aut mente capti sunt (quorum numero etiam bonâ fide possessa continentur, l. Rem in bono De acquir. rer. domin. domini loco habetur, l. Tutor qui tutelam De admin. tutor. & ad ejus culpam refertur, si res, quæ locari consueverant, non locet; quemadmodum si otiosam pecuniam retineat, l. Tutor qui repertorium §. si post depositionem De admin. tutor. Sic ut quæ bona fide per tutores, seu curatores gesta sunt rata haberi debeant à minoribus & mente captis, l. Cum plures §. 1. eod. tit. Bonâ fide autem geri intelligitur, si curator id facit, quod vel ipse, qui in curatione est, cum integro statu esset, facere solebat, vel pater ejus. Et sic in proposito sufficit ad sustinendum contractum hunc quoad Dominum de Pamele, quod ipse, ejusque majores hanc domum locare consueverint. Quamvis de necessaria rati habitatione disputandum non sit, ob id, quod constat de speciali ratificatione Domini de Pamele, tam per approbationem rationum administrationis suorum Curatorum, inter quorum capita hæc locatio relata & approbata est: quam per sequutam continuationem ejusdem Domini de Pamele, postquam à curatela, reversâ integrâ mente, liberatus fuit. Ita ut nec contravenire, nec rescissionem, aut restitutionem petere, l. 2. C. Si maior fact. rat. hab. nec præstationem indemnitatis, si fortè M. Georgius à moderno Capellano per Iudicem expellatur, à se excutere possit.

De Locato.

S V M M A R I V M.

Locatio rei Ecclesiasticæ.

1. Colono an interdictum detur contra locatorem.
2. Locator rei an rem suam uni locatam alteri locare possit.
3. Locatio Ecclesiastica per præventionem, & accumulationem fieri non debet.
4. 9. Præus in locazione rei Ecclesiasticæ unde arguatur.
5. Index secularis etsi habeat cognitionem possessionis super rebus Ecclesiasticis; eius tamen officium contra personam Ecclesiasticam implerari non potest.
6. Interdicta possessoria in præteritum vel præsens tempus, non in futurum referuntur.
7. Interdictum adipiscendæ in quibus casibus obtineat.
8. Locator præcise non compellitur ad facti præstationem, sed tantum ad præstationem quanti conductori interest.
10. Locatio clandestina qua dicatur.

CONSILIVM CCCXII.

CERTIOR E judicio de justitia, aut iniustitia sententiæ per Dominos Scabinos Civitatis Leodiensis pridem lata, responderi posset ex Actorum lectione, si hujus facultas daretur. Et de eo in primis, an in-

tentio partis agentis, quæ, ut literæ mandati nobis ostensæ demonstrant, formaliter, & velut in id conceptâ formulâ, egit interdicto retinendæ possessionis, fuerit fundata; † sic ut ejusdem Domini Scabini potuerint non jure interdicti, sed velut ex implorato eorum officio (ex sententia illorum, qui colono denegati à jure interdicti loco, l. Si de fundo C. De locat. officij Iudicis implorationem permittunt, l. Aquilius De donation.) pro retinendo usu rei conductæ usque ad finem conventi temporis, in sententia sua velut de facto supplentes, declarare hoc mandatum ritè ab ipsis per Actorem impetratum esse; & præterea hoc addere, imploratum fuisse eorum officium pro obtinenda continuatione conductionis. Sed quoniam ex hypotheti & ex facto proposito consulimur, secundum ea, quæ proponuntur respondendo, non satis æqua nobis videtur per omnia prædictorum dominorum hæc sententia; etiam si non possessorio iudicio de possessione. sed de jure conductionis actum fuisset personali actione; quæ ferè sola vel ad præstationem patientiæ utendi, vel eâ denegatâ ad interesse conductori adversus locatorem competit, l. Ex conducto D. Locati. Nam quod attinet ad dictâ sententiæ priorem partem, qua Actori adjudicatur continuatio locationis & conductionis ad sexennium, conventæ quidem in anno 1578. decimaquarta Maij, sed dilato illius effectuali initio in Martium anni 1580. atque ita anticipato termino, seu fine proximæ præcedentis locationis factæ in anno 1567. decima sexta Septemb. ab sexennium tunc proximè inchoandum à Martio anni 1568. * 2. Etsi enim verum sit quemque posse rem suam, cuius plenum arbitrium habet, alteri locatam durante eadem locatione, quandocumque non tantum in illius fine, sed etiam principio, vel medio, vel eidem vel alteri locare, l. Nemo C. De locat. l. Si tibi alienam D. eod. idem tamen perinde concessum non est ei, qui in re locata plenum arbitrium & jus non habet: ut inter alios sunt rector Ecclesiæ ex titulo vel Prælaturæ, vel beneficii, vel officij possessores. Quibus ut non permittitur nisi ad modicum tempus, quod decennio sit minus sine solennitate in alienatione requisita hujusmodi res locare, c. fin. Ne præl. vices suas, Clem. 1. in fin. De reb. Eccles. non alienan. Marian. Socin. consil. 32. Ex his quæ vol. 1. Bald. consil. 255. Abbas fecit vol. 1. etiam cum non ex sua persona, sed nomine, & ad utilitatem Ecclesiæ locavit: * 3. ita quoque permixta non est plurium succedaneorum locationum vel ipsdem, vel diversis personis factarum accumulatio per præventionem & anticipationem temporis; præsertim quod ex eventu conperitur excedere tempus vitæ talis locatoris, Barr. consil. 232. D. Ioannes vol. 1. Bald. consil. 431. vol. 2. & consil. 327. vol. 3. Anchar. consil. 57. Quædam ex prædictis nu. 3. * Ideo quod propter juris prohibitionem seu restrictionem facultatem tempore coarctatam, in proclivi semper sit præsumptio fraudis vel collusionis, DD. in d. Clement. 1. præsertim in concursu eorum, ex quibus potissimum in actu prohibito seu illicito, etiam in alijs contractibus & negotijs, fraudis, simulationis, vel collusionis præsumptio delumi solet: ut sunt, quæ

que hic proponuntur, consanguinitas seu affinitas inter locatorem & conductorem, *Castrensis cons. 337. Primo queritur nu. 4. vol. 1. quem omnino vide:* Item pensionis conventæ modicitas, seu imparitas valori annuo rei locatæ minimè correspondens, *l. Non solum in princ. & ibi Barr. de ritu nupt. l. data C. De donation. Item plurium annorum anticipatio, c. Ad nostram de empt. & vend. Bald. in c. Donate Qualiter feud. alien. poss. Ex usu enim & moribus non est, bonum patremfamilias ita sua locare per anticipationem & præventionem tot annorum; ex qua evidentius conductorum quàm locatorum respicitur seu animadvertitur utilitas, §. Sed neque in Auth. de non alien. Card. in d. Clement. 1. §. fin. in prima quest. Alex. cons. 165. Visu dub. vol. 2. Alciat. cons. 756. quid enim interest unâ locatione seu contractu uno ad duodecim annos, seu ad duo sexennia (quod in rebus Ecclesiasticis non permittitur) vel diversis contractibus, uno tamen tempore, res locetur? Proinde ad averfionem hujus præsumptionis in reposita nihil facit, quòd in prima locatione potissimas partes obtineat Gertrudis, & pauciora Helwig attribuantur (ut constat ex instrumento nobis ostenso) posterior verò, seu sequens, exclusa Gertrude, sit concessa prædictæ Helwig & Natali Pagnoul novo eius marito: quia accumulatio plurium locationum, seu earundem renovatio per præventionem & anticipationem temporis, ideo minus permittitur, quatenus nocet seu nocere potest futuro in Prælatura seu beneficio successoris, *Do. in d. c. fin. Ne Prælat. vic. suas.* Ita ut fraus petende in diversis, uti in eadem persona committi possit, & præsertim in concursu prædictarum, aliarumque similium circumstantiarum, per quas planè avertitur præsumptio, rem utiliter fuisse gestam ad commodum Ecclesiæ; Ut est in proposito, in quo satis evidenter percipitur, dictam secundam anticipatam locationem factam esse, non postulante necessitate, aut urgente utilitate Ecclesiæ; sed contemplatione non tantum consanguinitatis ad dictam Helwigem; sed etiam novæ affinitatis contractæ per dictum Natalem cum prædicta Helwig. Quæ consanguinitas & affinitas etsi nulla sit respectu Conventus suprascripti Monasterij: quia tamen potiores sunt partes Abbatis, cuius voluntati plerumque obsequuntur Conventuales; rectè ad detectionem fraudis assumi potest illius præsumptio ex consanguinitate seu affinitate, quæ est inter principaliter locantem, & rem agentem Abbatem, & conductores: Ita ut mortuo eodem Abbate locatore novus successor non debuerit stare huiusmodi locationi, *Bald. in l. Emptorem nu. 6. C. de locat. & non tantum potuerit turbare per agitationem verborum, quam pro turbatione ad obtinendum hoc interdictum, seu mandatum pars agens ferè solam prætexuit; sed etiam tales conductores expellere; quasi vel nulla existente, vel finita locatione, l. Invitus C. d. tit.**

Posterior ejusdem sententiæ pars, per quam Reverendus D. Abbas condemnatur ad hoc, ut patiatur dictum Actorem frui etiam sequente illâ postremâ conductione, inchoanda in Martio 1580. usque ad inde sequens novenniū, evidentius nobis

iniqua videtur. Primò ex eo, quod prædictum mandatum Scabinorum, quo continetur Actoris intentio & petitio, videatur restrictum ad continuationem possessionis tunc currentis, & minimè extensum ad futuræ locationis possessionem aliquam; neque ad finem actionis ex conducto ad præstandam patientiam urendi fruendi ex sequente, factâ quidem nondum inchoatâ locatione & conductione: sed nec coram dictis Scabinis Iudicibus in nuda personali actione adversus dictum Dominum Abbatem omnino incompetentibus, *c. Si quis contra clericum De foro compet. ad præstationem dictæ patientiæ petitio proponi potuit, multò minus per Scabinos condemnatio inferri; etiam si non ex conducto, ut regulariter oportet, actum fuisset; sed per implorationem officij dicti Scabini aditi fuissent, d. l. Aquilinus. † Nam licet ex quodam usurpato passim usu magis, quàm ex certa juris ratione, Iudicibus sæcularibus permittatur cognitio interdicti possessorij beneficiorum & aliarum rerum Ecclesiasticarum, præsertim retinendæ possessionis, c. ult. De iudic. Guido Papa decis. 17. & 85. Boerius decis. 69. nu. 23. nullo tamen Iure, nullâ etiam usurpatione, vel consuetudine hætenus obtentum est, ut Iudicis laici officium adversus personam Ecclesiasticam implorari possit pro defendenda possessione illius, qui proprium interdictum possessorium propter defectum veræ possessionis non habet, l. 1. §. hoc interdictum D. Vti possideatis. Etsi enim hoc Iuris subsidium adinstat seu ad exemplum interdicti, sit, d. l. Aquilinus; merè tamen personale est magis, quàm in rem conceptum, *Alciat. consil. 400. Hoc in processu:* ideoque naturam merè personalium actionum, quoad constituendum iudicium seu forum competens, sequi debet. Quæ consideratio quoque ad subvertendam priorem partem dictæ sententiæ, de qua priore loco superius egimus, rectè applicari potest.*

Secundò sepositâ hac consideratione tam restrictioris mandati, seu petitionis, quàm incompetentiæ iudicij, præsupposito quoque, quod dictum mandatum complectatur petitionem manutentionis, quoad hanc postremam locationem: adhuc se ultro offert demonstratio iniustitiæ seu vitij dictæ sententiæ: † ideo quod ut vera & propria interdicta retinendæ vel recuperandæ possessionis in præsens vel præteritum tempus referuntur, non in futurum, l. 1. §. interdictorum D. De interdictis: ita quoque imploratio Iudicis, quæ ad exemplum illorum conceditur, de his, qui veram rei possessionem non habent, sed detentionem tantum (ut est inter alios colonus seu conductor, l. 1. C. Communia de usucapion.) perinet dumtaxat vel pro retinenda præsentis possessione, in qua detentor turbatur, vel pro recuperanda ea, quâ spoliatus est. Et quamvis adipiscendæ possessionis interdictum quoque sit, quod illi competit, qui possessione nactus non est, sed eam adipisci in futurum contendit: id tamen non est nisi in expressis in iure casibus, l. 2. §. adipiscenda de iur. her. seu extraord. inter quos nemo est qui referat, aut ad exemplum eorum componat implorationem officij Iudicis pro adipiscenda possessione ex futura rei detentione. Ita ut ex Doctorum extensionibus

extensionibus magis, quam ex certa juris ratione
 laudis porrecta imploratio officij Iudicis pro de-
 fendendo eo, qui quasi possessoris loco propter so-
 lam detentionem constitutus est, extendi non de-
 beat ad adipiscendā huiusmodi detentoriam pos-
 sessionem. Vnde in proposito non debuit nec po-
 tuit Actor manuteneri, neque ratione possessionis
 seu detentionis ex postrema conductione; quia ex
 illa Reus tempore instituti iudicii, in d. conclusio-
 nis in causa, nullam detentionem seu possessionem
 adhuc acquisierat seu inchoaverat; neque ratione
 possessionis seu detentionis ex proximè præceden-
 te conductione, quia illa resolutionem acceptura,
 & prorsus extinguenda erat ex fine seu termino
 conductioni præscripto ante ingressum postremæ
 locationis. At nec Reus velut ex actione personali
 ex conducto condemnari poterat ad observatio-
 nem dictæ postremæ locationis per patientiam
 utendi fruendi: * nam, ut & in alijs facti obliga-
 tionibus, non potest locator etiam legitimo & fir-
 mo iure obligatus, præcisè urgeri ad facti præ-
 stationem, hoc est patientiam utendi fruendi, sed
 tantum ad præstationem quanti conductoris in-
 terest, l. *Stipulationes non dividuntur* §. *Celsus De verb.*
oblig. Sic & Domini Scabini ex pertinaci Domini
 Abbatis contradictione adversus hanc postremam
 locationem non debuerunt eundem D. Abbatem sic
 præcisè condemnare; sed vel simpliciter ad inter-
 esse, vel sub alternatione ad dictam patientiam,
 & in defectum illius ad interesse, l. *Si quis ab alio*
De re iudic. Marian. Socin. in c. ult. nu. 14. & seq. Ne
prelat. vices suas &c. præsupposito etiam quod post-
 rema hæc locatio irrevocabiliter valeret, & Do-
 minum Abbatem locatoris successorem obligasset.
 Quod quoniam verè dici non potest evidentius
 detegitur dictæ sententiæ iniquitas; quippe ex qui-
 bus causis diximus secundam locationem propter
 accumulationem, præventionem, & anticipatio-
 nem vitio nullitatis laborare, ex iisdem quoque
 constituenda est huius postremæ nullitas: Non
 quod per eam species aliqua alienationis aut utilis
 domini translatio constituta fuerit, d. c. fin. &
ibid. Ioan. de Anania nu. 17. ut admodum sollicitè
 & scrupulosius quàm res proposita postulat, Do-
 mini Scabini hoc in sua sententia avertunt; sed
 quod proximè præcedente locatione nondum pro
 media parte finitā, hoc est in secundo illius anno,
 hæc sequens iisdem conductoribus consanguineis &
 affinibus longiore adhuc tempore, quàm prius,
 longissimè præveniendū finem currentis locatio-
 nis, fabricata sit. Et quidem minore etiam solem-
 nitate quàm duæ priores; quarum altera per Ab-
 batem omnesque & singulos Conventuales nomi-
 nibus eorum proprijs expressis; altera per Abba-
 tem & Conventum nomine colectivo facta fuit;
 hæc verò tertia per solum Abbatē, Priorem, & Sup-
 priorem se fortes pro toto Conventu faciendo.
 Non quod in huiusmodi temporalibus locatio-
 nibus ad modicum tempus, quale est novennium, re-
 quiratur aliqua juris solennitas, *Clement. 1. De reb.*
Eccles. non alienan. Socinus d. cons. 32. † sed quod
 inde constet magis gratiosam esse hanc locatio-
 nem, & quod ad cumulum præsumptionis fraudis
 (quam diximus constitui ex consanguinitate &
 affinitate conductorum; item ex modicitate seu

disparitate pretij, *Bald. consil. 311. In questione nu.*
11. vol. 5. & ex præventionem atque anticipationem
 plurium annorum) faciat hæc huius contractus
 posterioris velut clandestinitas; † facta locatio-
 ne separatim, non per Abbatem & omnes ac sin-
 gulos Monachos; nec per Abbatem & Conven-
 tum collectivè, capitulariter, & præcedente
 deliberatione; sed per solos Abbatem, Priorem
 & Suppriorem, qui soli Conventum non con-
 stituunt: ut nulla sit dubitatio, quin hæc pos-
 tremam sic factam clam Religiosis sit clandestina, &
 sic fraudulenta, *Clement. 1. §. Ceterum. De usuris.*
Bald. d. consil. 255. in fine. Ioan. de Anania in d. c. fin.
 Ita ut Domini Scabini non rectè in sua sententia
 hoc exprimant, se non invenire hanc postremam
 locationem factam esse dolo, fraude, machinatio-
 ne, vel malo ingenio; ubi tot concurrunt contra-
 riæ præsumptionis tevidentes circumstantiæ &
 conjecturæ; ob quarum concursum iisdem Scabi-
 ni proinde non rectè detulerunt Actori periculo-
 sum iuramentum velut expurgationis, dictam se-
 cundam locationem factam esse sine dolo, fraude,
 & malā versatione; ubi rei evidentia contrarium
 demonstrat; ubi extra dolum esse potuit condu-
 ctor, fraudulenter tamen vel gratiosè versari Ab-
 bas & ei cooperantes Prior & Supprior; ubi
 denique ex re sine consilio & machinatione alte-
 rius potuit esse dolus seu fraus, quæ per se suffice-
 re posset ad rescindendas seu avertendas huius-
 modi anticipatarum locationum conductiones, l.
Qui autem §. simili modo de his quæ in fraud. cred.

Quod autem dicti Scabini ad maiorem iustitiæ
 colorem prætexendum, hoc quoque pro causa
 suæ sententiæ adiungunt, hanc locationem factam
 esse sub onere meliorationis locatæ villæ; & quod
 ad illum effectum Actor magnis expensis meliora-
 verit & coluerit; rei subiectæ non satis convenit
 cum ea causa non exprimitur in dicta postrema lo-
 catione; ut nec in alijs duabus præcedentibus: sed
 hoc tantum disertè cavetur, ne finitis his locatio-
 nibus, liceat conductoribus aliquid stercoreatio-
 nis, arationis, aut meliorationis nomine petere,
 aut ex conventa mercede defalcare: quod ad-
 dictum est, ad præsciendam occasionem querela-
 rum, ad quas per cavillationem coloni plerum-
 que confugiunt finitis locationibus, l. *Dominus §.*
1. l. Colonus D. Locati; non etiam ut conductores
 essent obstricti ad meliorationem aliam, quam na-
 tura locationis & conductionis exposcit. Ut etiam
 in præcedentibus contractibus tantum conven-
 tum est de iusta & solita diligentis coloni cultura,
 præsupposito scilicet, quod hæc villa & illi an-
 nexi agri in bono statu tunc fuerint. Et in omnem
 eventum, ut melioratio facta præcedentium loca-
 tionum tempore, non inducit necessitatem facien-
 dæ alterius locationis, d. l. *Colonus:* ita nec tollit
 vitium, quod latet in tanta præventionem & ac-
 cumulationem, quoad præiudicium & damnum
 futuri Prælati. Quibus omnibus attentis, existi-
 mo, iustam esse appellationem, quam Reverendus
 Dominus Abbas à dicta sententia interposuit, ju-
 dicijque aleam rursus bonā fiduciā felicitis exitus
 per prosecutionem ejusdem appellationis tenta-
 ri posse.

De Locato & Conducto.

S V M M A R I V M.

Locationi an stare debeat successor?

1. Fructus pars fundi sunt & fundum sequuntur.
2. Colonus quomodo faciat fructus suos.
3. Colono non stat successor singularis.
4. Colono stare debet missus in possessionem causa rei servanda.
5. Credit or quando possit ipse pignus emere.
6. Voluntas ad actum non sufficit.

CONSILIVM CCCXIII.

junge infra conf. 353.

IN hac causa, quæ coram Venerabili Domino Conservatore acta & peracta est, inter Domicellam Barbaram Malsier relictam viduam M. Hieronymi de la Hault, Actricem; Guilielmum Abioul Reum, pro restitutione speltæ, quam idem Guilielmus in melle anni 1586, abstulit ex fundo trium iournalium, de quo in actis ejusdem causæ est quæstio, status & punctus resolutivus stat non in intentione Actricis; sed circa exceptiones, quibus Reus ad Actricis, intentionem perimendam usus est. Quippe intentio Actricis fundatur in jure dominij ac proprietatis, quod Actrix habuit, & adhuc habet in dicto fundo ex causa impetrati, & per Scabinos Oppidi Lovaniensis adjudicati dominij post avocationem illius possessionis per hypothecam actionem, quæ dictæ Actrici competebat ad hunc & plures alios fundos præfatos M. Hieronymo & dictæ Actrici pro redditu annuo modij modij siliginis, & sex florenorum per Ioannem Dionys & Elizabetham ejus uxorem judicialiter recognito specialiter obligatos: ut plenè probatum est non tantum per legitima instrumenta ex parte Rei recognita & confessata; sed etiam per apertam ejusdem Rei confessionem & confessionis acceptationem. Cum alioqui etiam exceptiones per Reum obiectæ contineant tacitam fundatæ intentionis confessionem; quia exceptionis officium est penè fundatam intentionem excludere, l. 2. De except. Quo Actrici sic acquisito dominio dicti fundi trium iournalium probato & stante; manifestè consequitur non licuisse Reo dictam speltam ex melle dicti anni octuagesimi sexti auferre & sibi retinere: ideoque Actrici ut dominæ & proprietariæ ad illam ablatam, quamdiu extabat, rei vindicationem competisse: t quia fructus fundi proprietarium sequuntur, non tantum stantes, qui pars fundi sunt, l. Fructus pendentes de rei vindic. sed etiam à solo separati, & inde ablati per quemcumque, l. Arboribus D. De usufr. Et si extare desierunt, perinde repeti possunt rei vindicatione contra eum, qui dolo malo possidere desijt, & pro possessore habetur, l. Sin autem §. sed & u. De rei vind. vel conditione adversus eum agi potest, ad quem res mea sine justa causa pervenit, l. Si me & Titium D. De reb. cred. Imò in mala fide etiam furti actio competit & furtiva conditio, l. Verum est §. eorum quæ de fundo D. De furtis, l. Si servus servum §. si olivam Ad leg. Aquil. Cepolla consil. criminali 18. De quo minor est dubitatio, ex eo, quod Actrix fuerit in possessione hujus fundi, & pro anno octuagesimo quarto fructus inde

collectos, & per Reum evehi ceptos per viam arresti ad se retraxerit: ut constet ex testimonijs testium pro parte Actricis productorum.

Sic igitur fundatæ Actricis intentione, ad exceptiones Rei convertitur tota causæ disputatio. Excipit & objicit Reus primum, quod hunc fundum in anno 1581. ad sexennium conduxerit; & sic anno octuagesimo sexto (de quo hic est quæstio) ejus conductio adhuc steterit, & sic jure coloni hanc speltam percipere & sibi retinere poterit.

* Colonus enim ex conducto fundo fructus percipere potest; & ut primum illos decerpserit seu perceperit suos facit, l. Si apes §. item constat D. De furtis; nec ullo modo ad dominum proprietatis seu locatorem decerpti pertinent, l. Qui sunt De usufr. cui ad solam mercedem seu pensionem competit actio, non ad fructus aut ullam illorum partem. Verum istam exceptionem primum retundit illa consideratio, quod Reus conductionem præterdat, non ab Actrice, sed ab Henrico Denys; & quod post tempus hujusmodi assertæ conductionis in anno 1582. Actrix per evictionem, & adductionem hunc fundum adepta sit; & sic jure singulari in illum successerit. Ex iuris autem communis dispositione singularis successor non tenetur stare colono, l. Emptorem C. De locato & conducto; ut nec è diverso colonus invitus compelli potest stare singulari locatoris successor, l. Qui fundum D. Locati. Cæterum hanc Actricis replicationem Reus avertere conatur ex jure consuetudinario Oppidi & Refortus Lovaniensis; quo apertè caveretur, quod conductio præferatur emptioni, hoc est singularis successor colono stare debeat; quod jure communi prævalet, l. De quibus D. De legib. Est id quidem verum & notorium ex primo articulo consuetudinum municipalium dicti Oppidi in scriptum redactarum; sed huic primo articulo pro illius restrictione & limitatione immediatè subijcitur secundus articulus, quo caveretur quod fundo locato per hypothecam actionem aut prætorem pignus (quam vocant adductionem seu manus iniectionem) per

terium legitime evicto, conductor non præferatur evincen-
ti, sed evincens conductori; saltem post illius annum, quo evictio oborta est, tunc cum ante evictionem colonus fundum coluit & conseruit. Vnde cum hæc adjudicatio contingerit in Ianuario anni 1582. certissimum est, quod Reus jus conductionis ad hunc fundum amplius & præsertim pro dicto anno octuagesimo sexto, qui dicti sexennij erat ultimus, & post præteractam evictionem & adjudicationem quartus, præterdere non poterit; præsertim post Actricis tam apertam contradictionem, declaratam per supradictum arrestum & triturationem in anno 1584.

Nec ad dicti Rei jus stabiendum aut assertæ hujus conductionis continuationem quicquam facit, quod creditor jure pignoris prætorij (cujus vim & potestatem habent hæc consuetudinariæ adductiones & manus iniectiones, l. Non est mirum D. pignoris ad.) ex jussu Magistratus in possessionem obligati fundi missus stare debeat locationi ante missionem per debitorem factæ, illumque servare, l. In venditione §. si quis fructus D. De bono auth. tud. possid. Nam id tantum obtinet tunc, cum creditor jure prætorij pignoris rem tenet; & non tam pro suo possidet, quam rei servandæ causa in possessione ex

jussu